

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120242131
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6120242131.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, E. E., zastúpenej D. C. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XX, E. E., proti žalovaným: 1/ H. H. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XXXX/X, E. E., 2/ Sociálna poisťovňa, so sídlom 29. augusta 8 - 10, Bratislava, IČO: 30 807 484 a 3/ JUDr. Andrea Cimermanová, súdny exekútor, so sídlom Exekútorského úradu Francisciho 1044/6, Zvolen, IČO: 37 816 993, zastúpenej Mgr. Petrom Luptákom, advokátom, so sídlom Nám. Štefana Moyzesa 3, Banská Bystrica, IČO: 43 883 907, o zaplatenie 837,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 18C/14/2020-229 zo dňa 12. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Výrok II. rozsudku okresného súdu o trovách konania m e n í tak, že žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznáva.

II. Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že „žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalovaným 1/, 2/ a 3/“ (výrok II.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa v zmysle uznesením okresného súdu pripustenej zmeny žaloby „zmenenou žalobou“ (č. I. 112 a č. I. 117 spisu) domáhala, aby „súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 810,02 Eur spolu s 8,17 % úrokom z omeškania od 02. 11. 2018 do zaplatenia a trovy konania alebo, aby žalovaných 2/, 3/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 27,70 Eur spolu s 8,17 % úrokom z omeškania od 02. 11. 2018 do zaplatenia a trovy konania alebo, aby žalovaného 1/ zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 810,02 Eur spolu s 8,17 % úrokom z omeškania od 02. 11. 2018 do zaplatenia a trovy konania alebo, aby žalovanú 3/ zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 27,70 Eur spolu s 8,17 % úrokom z omeškania od 02. 11. 2018 do zaplatenia a trovy konania“. Okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalovaná 1/ vydala dňa 12. 12. 2014 v exekučnej veci oprávneného „BBF Capital, a. s., IČO: 36 618 268“ (ESSEX, a. s., IČO: 310604650 - viď odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018), vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Er/2756/2000 príkaz na začatie exekúcie EX 82/2004, tento príkaz doručila žalovaná 1/ žalovanej 2/, ktorá začala počnúc mesiacom február 2015 vykonávať zrážky z jej dôchodku. Žalovaná 3/ prevzala od žalovanej 1/ exekučnú agendu dňa 09. 01. 2018. Zrážky z dôchodku žalobkyne boli vykonávané mesačne, a to v období 02 - 12/2015 v sume 90,77 Eur, 02 - 12/2016 v sume 91,60 Eur, 01 - 6/2017 v sume 95,10 Eur, 7 - 12/2017 v sume 94,64 Eur, 01 - 6/2018 v sume 98,24 Eur, 7 - 10/2018 v sume 96,37 Eur. Žalobkyňa podľa jej tvrdenia v žalobe niekoľkokrát

upozorňovala žalovanú 1/, že dlh je vyrovnaný, tiež urobila niekoľko podaní na súd, avšak aj napriek tomu jej od 02/2015 do 10/2018 boli neoprávnene vykonávané zrážky zo starobného dôchodku. Od 01. 11. 2018 jej bol vyplácaný starobný dôchodok v plnej výške a žalovanou 2/ jej bola vrátená suma 4.211,03 Eur, zodpovedajúca sumám zrazeným z jej dôchodkových dávok za obdobie od 02. 02. 2015 do 01. 11. 2018. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že konaním žalovaných 1/, 2/, 3/, ktoré spočívalo v neoprávnenom zadržovaní finančných prostriedkov, ktoré nemohla využiť pre svoju potrebu, jej bola spôsobená škoda, preto si zo zrazených súm uplatňuje nárok na zaplatenie ročného úroku z omeškania, a to za rok 2015 vo výške 11,58 %, za rok 2016 vo výške 10,22 %, za rok 2017 vo výške 8,76 % a za rok 2018 vo výške 8,17 %, t. j. spolu si uplatňuje úrok z omeškania vyčíslený v sume 837,72 Eur (za roky 2015 až 2017 sumu 810,02 Eur a za rok 2018 sumu 27,70 Eur) s tým, že žalovaná 1/ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobkyni za obdobie od 02/2015 do 01/2018 (t. j. počas výkonu exekučnej činnosti žalovanej 1/ vo vzťahu k žalobkyni) v sume 810,02 Eur a žalovaná 3/ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobkyni od prevzatia agendy do ukončenia exekúcie v roku 2018 v sume 27,70 Eur, kedy (v roku 2018) poberala žalobkyňa podľa jej tvrdenia v žalobe starobný dôchodok vo výške 494,20 Eur, splatný vždy 2. dňa v mesiaci. Pokiaľ ide o žalovanú 2/, žalobkyňa v žalobe uviedla, že žalovanú 2/ žalovala z toho dôvodu, že neoprávnene zadržovala jej peňažné prostriedky, keďže neoprávnene zrazená suma 4.211,02 Eur sa nachádzala u žalovanej 2/. Žalobkyňa pripojila k žalobe ako listinné dôkazy: list žalovanej 2/ zo dňa 07. 06. 2019, oznámenie žalovanej 2/ o výplate dôchodku po ukončení vykonávania zrážok zo dňa 28. 09. 2018 a žiadala aby súd pripojil k spisu ako dôkaz spis Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/2756/2000. Vo vyjadrení k žalobe žalovaná 1/ uviedla, že z funkcie súdnej exekútorky bola odvolaná dňa 09. 01. 2018 a všetku jej agendu prevzala žalovaná 3/. „Z toho dôvodu nevie a ani nemá žiadne listinné dôkazy, ktorými by mohla oponovať žalobkyni“. Ako súdna exekútorka sa opierala o stanovisko oprávneného, Okresného súdu Banská Bystrica a o ustanovenia Exekučného poriadku. Ak jej oprávnený tvrdil, že jeho pohľadávka nie je uhradená, nemohla konať inak ako voči žalobkyni vykonávať exekúciu v zmysle Exekučného poriadku. Žiadala, aby súd zabezpečil ako dôkaz exekučný spis Ex 82/2004. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k žalobe uviedla, že ako platiteľka príjmu vykonávala zrážky zo starobného dôchodku a vdovského dôchodku žalobkyne na základe príkazu na začatie exekúcie EX 82/2004, vydaného žalovanou 1/ dňa 12. decembra 2014 v prospech oprávneného pre úhradu pohľadávky s príslušenstvom v sume 4.984,86 Eur a 18 % úroku z omeškania zo sumy 776,70 Eur od 13. decembra 2014 do zaplatenia. Za účelom úhrady uvedenej pohľadávky vykonávala exekučné zrážky z dôchodku žalobkyne od 2. februára 2015, pričom zrazené sumy boli deponované na jej účte do doručenia doložky právoplatnosti príkazu na začatie exekúcie. Dňa 12. apríla 2018 jej bolo doručené oznámenie žalovanej 3/ (ktorá bola vymenovaná za náhradníka žalovanej 1/) zo dňa 11. apríla 2018 o povolení odkladu exekúcie EX 82/2004 až do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie s tým, že ako platiteľ príjmu je povinná naďalej vykonávať zrážky z dôchodku žalobkyne, ale nevyplácať ich oprávnenému. Dňa 20. septembra 2018 jej bolo doručené oznámenie o „ukončení exekučného konania a zrušení vykonávania zrážok z dôchodku žalobkyne na základe príkazu na začatie exekúcie EX 82/2004“. Žalobkyni je starobný dôchodok a vdovský dôchodok poukazovaný v plnej sume od 2. novembra 2018. Zrazená suma za obdobie od 2. februára 2015 do 1. novembra 2018 v celkovej výške 4.211,03 Eur bola žalobkyni dňa 3. októbra 2018 poukázaná na účet v banke. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedla, že pri vykonávaní zrážok z dôchodkových dávok žalobkyne postupovala podľa príkazu žalovanej 1/, ktorá jej ako súdny exekútor podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) prikázala, aby dňom doručenia príkazu na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku žalobkyne vykonávala zrážky z dôchodku žalobkyne a aby jej zrazené sumy nevyplácala. V uvedenej súvislosti žalovaná 2/ vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedla, že v súlade s ust. § 74 ods. 2 Exekučného poriadku je povinná zrážky vykonávať, pokiaľ jej súdny exekútor neoznámí, že pohľadávka je uspokojená. Zrážky z dôchodkových dávok žalobkyne vykonávala riadne, v súlade s príkazom súdneho exekútora až do dňa 21. septembra 2018, kedy jej bolo súdnym exekútorom (žalovanou 3/) oznámené ukončenie exekučného konania. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k žalobe zároveň poukázala na to, že zo žaloby nie je zrejmé, podľa ktorého právneho predpisu si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok na náhradu škody vo forme úroku z omeškania. Podľa jej názoru by nárok žalobkyne mal byť posudzovaný podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nakoľko škoda mala byť žalobkyni spôsobená orgánmi verejnej moci. Táto otázka je podľa žalovanej 2/ dôležitá predovšetkým pre posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaných. V nadväznosti na uvedené žalovaná 2/ vo vyjadrení k žalobe uviedla, že neporušila žiadnu zo svojich povinností, a preto nemohla zapríčiniť vznik škody, ktorú si žalobkyňa uplatnila vo forme úroku z omeškania a navrhla žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť; k vyjadreniu k žalobe žalovaná 2/ pripojila oznámenie zo dňa 11. 04. 2018 (č. I. 82), ukončenie exekučného konania – zrušenie

vykonávania zrážok z dôchodku zo dňa 20. 09. 2018 (č. I. 83), príkaz na začatie exekučného konania zrážkami zo mzdy /dôchodku/ povinného zo dňa 12. 12. 2014 (č. I. 84). Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 05. 05. 2021 s poukazom na vyjadrenie žalovanej 1/ žiadala, aby súd pripustil vstup žalovanej 3/ do konania. Tiež uviedla, že peňažné prostriedky jej z dôchodkových dávok boli zrazené nedôvodne, keby ich mala uložené v banke, boli by úročené, teda okrem úroku z omeškania, ktorý si uplatňuje, by jej patril aj úrok poskytovaný bankou za vklad. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k žalobe uviedla, že rozhodnutím Slovenskej komory exekútorov bola dňom 24. 01. 2018 menovaná za náhradníka odvolanej súdnej exekútorke – žalovanej 1/. Dňa 06. 02. 2018 za súčinnosti odvolanej exekútorke, zástupcov Slovenskej komory exekútorov ako aj zástupcov MS SR vykonala súpis stavu originálov neukončených exekučných spisov žalovanej 1/ a tieto následne aj prevzala. Exekučný spis EX 82/2004 medzi nimi nebol, tento sa nachádzal na Okresnom súde Banská Bystrica odo dňa 03. 03. 2016, kedy bol súdu predložený odvolanou súdnou exekútkou. Exekučný spis sa jej dostal prvýkrát do dispozície až dňa 27. 09. 2018, kedy jej ho doručil Okresný súd Banská Bystrica. Do uvedeného okamihu nemala žiadnu vedomosť o priebehu a stave tejto exekúcie, ani o tom, že bol vydaný príkaz na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku žalobkyne. Dňa 25. 07. 2018 jej bolo doručené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018, ktorým Okresný súd Banská Bystrica vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a z ktorého sa dozvedela, že žalobkyňa sú vykonávané zrážky z dôchodku na základe príkazu na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku, ktorý vydala odvolaná súdna exekútorka dňa 12. 12. 2014 a že tieto peňažné prostriedky sú uložené v depozite Sociálnej poisťovne v súlade s obsahom doručeného príkazu na začatie exekúcie. Dňa 05. 09. 2018 jej bola doručená doložka právoplatnosti tohto uznesenia, na ktorej je vyznačený dátum právoplatnosti 28. 08. 2018. Z uvedeného dôvodu doručila dňa 20. 09. 2018 Sociálnej poisťovni oznámenie o ukončení exekučného konania a povinnosti vyplatenia zrazených súm, ktoré boli v depozite žalovanej 2/, žalobkyne. Sociálna poisťovňa žalobkyne poukázala celú sumu vykonaných zrážok z jej dôchodku vo výške 4.211,03 Eur dňa 28. 09. 2018. Z Okresného súdu Banská Bystrica jej bol doručený originál exekučného spisu EX 82/2004 až dňa 27. 09. 2018. S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaná 3/ vo vyjadrení k žalobe uviedla, že má za to, že ona svojím konaním žalobkyne nespôsobila žiadnu škodu. Poukázala na ust. § 16a ods. 8 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého náhradník exekútora nezodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, ktorému výkon funkcie zanikol, pričom uviedla, že jej pasívna legitimácia v tomto konaní je priamo zo zákona vylúčená. Žiadala, aby súd žalobu voči nej zamietol. K vyjadreniu pripojila žalovaná 3/ ako listinné dôkazy: uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/2756/2000-138 zo dňa 21. 06. 2017, vrátane doložky právoplatnosti (č. I. 133), uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018, vrátane doložky právoplatnosti (č. I. 137 a nasl.), list – predloženie exekučného spisu žalovanou 1/ na Okresný súd Banská Bystrica dňa 03. 03. 2016 (č. I. 141), doručku (č. I. 142), ukončenie exekučného konania – zrušenie vykonávania zrážok z dôchodku zo dňa 20. 09. 2018 (č. I. 143). Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 19. 11. 2021 k vyjadreniu žalovanej 3/ uviedla, že ako vyplýva z vyjadrenia žalovanej 3/, táto vstúpila do práv a povinností súdneho exekútora v exekučnej veci žalobkyne EX 82/2004 dňom 24. 01. 2018, čiže týmto dňom bolo jej povinnosťou vykonávať právne úkony v súvislosti s uvedenou exekúciou, preto žiada súd, aby rozhodol o povinnosti žalovanej 3/ zaplatiť jej sumu 27,70 Eur s príslušenstvom. Žalovaná 3/ vo vyjadrení zo dňa 17. 01. 2022 uviedla, že do 15 dní od doručenia doložky právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2 Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018, ktorým Okresný súd Banská Bystrica vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, doručila Sociálnej poisťovni oznámenie o ukončení exekučného konania a zrušení vykonávania zrážok z dôchodku žalobkyne a ich následného vyplatenia žalobkyne v plnej výške, čo Sociálna poisťovňa aj vykonala a žalobkyne poukázala celú sumu vykonaných zrážok z jej dôchodku vo výške 4.211,03 Eur dňa 28. 09. 2018. Keďže v čase prevzatia exekučnej agendy po odvolanej súdnej exekútkou nemala vedomosť o existencii exekučného spisu EX 82/2004, pretože sa nenachádzal medzi prevzatými spismi a nikde nebol záznam o tom, že exekučný spis sa nachádza na súde, nemohla vo veci objektívne konať. V ďalšom odkázala žalovaná 3/ na svoje skoršie vyjadrenie.

1.2 Okresný súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že na deň 12. 04. 2022 nariadil pojednávanie, na ktorom zástupkyňa žalobkyne uviedla, že žalobkyňa trvá na podanej žalobe a na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré v priebehu konania podala. Uviedla, že podstatné skutkové okolnosti žaloby vyplývajú zo spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/2756/2000 a z exekučného spisu Ex 82/2004. Žiadala, aby súd žalobe vyhovel. Pokiaľ by súd žalobu zamietol, žiadala aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne nahradiť jej trovy konania, pretože má za to, že žaloba je opodstatnená vzhľadom na to ako prebiehalo exekučné konanie a ako bolo ukončené. Žalovaná 1/ na pojednávaní uviedla, že v tom čase (v čase keď boli vykonávané zrážky z dôchodku žalobkyne) pôsobila

ako súdna exekútorica a pri svojej práci vychádzala z ustanovení Exekučného poriadku. Zistila nejaký skutkový stav, vydala upovedomenie o začatí exekúcie, na ktoré reagovala žalobkyňa tak, že podala námietky, ktoré boli postúpené súdu na rozhodnutie. Robila si len svoju prácu, tak ako to považovala za správne. Žalovaná 2/ na pojednávaní uviedla, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia zo dňa 20. 01. 2021 a navrhla žalobný návrh smerujúci voči nej v celom rozsahu zamietnuť. Ďalej uviedla, že v exekučnom konaní sa riadila výlučne pokynmi súdneho exekútora, tak ako to od platiteľa príjmu vyžaduje Exekučný poriadok. Poukázala na to, že z podaní žalobkyne nevyplýva, akého nesprávneho úradného postupu sa mala žalovaná 2/ dopustiť, resp. k porušeniu ktorého ustanovenia všeobecne záväzného predpisu malo konaním žalovanej 2/ dôjsť. Žalobkyňa tak voči žalovanej 2/ podľa žalovanej 2/ neuniesla dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia. K výške škody žalovaná 2/ uviedla, že žalobkyňa žiadnym spôsobom neodôvodnila, akým spôsobom určila výšku úrokov z omeškania, nakoľko sa preukázateľne neriadila § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a uplatnila si vyššiu sadzbu ako je zákonom prípustné. Vzhľadom na uvedené žalovaná 2/ trvala na tom, že žalobkyňa nespôsobila žiadnu škodu, preto žiadala žalobu voči nej zamietnuť. Právny zástupca žalovanej 3/ na pojednávaní uviedol, že žalovaná 3/ sa pridrižiava svojich písomných vyjadrení podaných v tomto konaní. Poukázal na to, že v čase, keď bola žalovaná 3/ menovaná za náhradníka pôvodnej súdnej exekútorice (žalovanej 1/) a keď po nej prevzala exekučné spisy, tento konkrétny exekučný spis jej odovzdaný nebol, nemala o ňom žiadnu vedomosť. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, ktorým Okresný súd Banská Bystrica návrh povinnej na odklad exekúcie zamietol, jej bolo doručené opäť bez originálu exekučného spisu, pričom v tom štádiu exekučného konania nemala čo ako súdna exekútorica a náhradník pôvodnej súdnej exekútorice vykonávať; následne jej bolo doručené ďalšie uznesenie, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a ktorým došlo k jej zastaveniu. Potom ako jej bola doručená doložka právoplatnosti tohto uznesenia, urobila úkony, ktoré mohla a mala urobiť, tzn. že žalovanej 2/ doručila oznámenie o ukončení exekúcie a o povinnosti vyplatenia zrazených súm povinnej, ktoré boli v depozite žalovanej 2/. Žalovaná 3/ sa porušenia žiadnej povinnosti podľa vyjadrenia jej právneho zástupcu na pojednávaní nedopustila, a preto mala za to, že nárok na náhradu škody voči nej nemôže byť dôvodný. Právny zástupca žalovanej 3/ na pojednávaní konanom na okresnom súde zároveň uviedol, že pokiaľ by súd dospel k záveru, že škodu spôsobila pôvodná súdna exekútorica, tak v takom prípade poukazuje na ust. § 16a ods. 8 Exekučného poriadku. Žiadal žalobu voči žalovanej 3/ zamietnuť a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právna zástupkyňa žalobkyne sa reagujúc na prednesy žalovaných 1/, 2/ a 3/ na pojednávaní vyjadrila k dokazovaniu, k právnej stránke veci a uviedla, že „je smutné ak žalovaná 1/ považuje za normálne, že jej od februára roku 2015 do septembra roku 2018 v rámci prebiehajúceho exekučného konania sťahovala žalovaná 2/ ako dôchodkyňa z jej 450 eurového dôchodku sumu cca 100,00 Eur napriek tomu, že niekoľkokrát, tak ako to vyplýva aj z exekučného spisu, sa voči tomu ohradzovala. Rovnako je smutné, že žalovaná 2/, ktorá jej z dôchodku vykonávala zrážky si teraz uplatňuje trovy konania a že žalovaná 3/ sa vôbec o predmetný exekučný spis nezaujímala a žalobkyňa sa z dôchodku ďalej sťahovali peniaze.“ V uvedenej súvislosti žalobkyňa žiadala, aby súd zobral do úvahy dobré mravy a na úhradu trov konania zaviazal žalovaných.

1.3 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi (uvedenými v odseku 18. odôvodnenia rozsudku). V odsekoch 19. až 43. odôvodnenia rozsudku okresný súd zhrnul k akým skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov dospel, pričom v odseku 37. odôvodnenia rozsudku okresný súd uviedol, že „uznesením č. k. 2Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018, právoplatným dňa 28. 08. 2018 vyhlásil exekučný súd exekúciu za neprípustnú a zastavil ju podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, pretože z vykonaného dokazovania mal preukázané, že výmazom oprávneného (obchodnej spoločnosti ESSEX a. s.) z obchodného registra bez právneho nástupcu došlo k jeho zániku. Oprávnený tak stratil procesnú subjektivitu, čo predstavuje taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorú nemožno odstrániť ani zmenou účastníctva“.

1.4 Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že žalobkyňa nepreukázala svoj nárok na náhradu škody v sume 837,72 Eur s príslušenstvom ani voči jednému zo žalovaných 1/ až 3/, preto žalobu zamietol. Odcitoval ust. § 116 ods. 2 ust. § 120 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“), ust. § 132 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ust. § 1 písm. a), c), § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 4 ods. 1 písm. i), § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ďalej ust. § 16a ods. 8, § 33 ods. 1, § 31 ods. 1, 2, 3, 4, § 66 ods. 1, 2, 3, § 74 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ust. § 442 ods. 1,

3, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ust. § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.

1.5 V súvislosti s petitom žaloby okresný súd v odôvodnení rozsudku poukázal na ustanovenie § 132 ods. 1 CSP a uviedol, že uvedené ustanovenie medzi podstatné náležitosti žaloby zaradilo žalobný návrh, tzv. petit žaloby. Žalobný návrh musí byť jasný, zrozumiteľný a presne formulovaný tak, aby bola splnená požiadavka materiálnej vykonateľnosti rozsudku a aby žalobný návrh zodpovedal skutkovému odôvodneniu žaloby. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že žalobný návrh musí byť v žalobe vyjadrený spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom ako majú byť vymedzené práva a im zodpovedajúce povinnosti strán sporu aj z toho dôvodu, že v civilnom sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou je súd viazaný žalobou a nemôže priznať iné práva a uložiť iné povinnosti ako sú navrhované; žalobný petit musí súd svojim rozhodnutím celkom vyčerpať a nesmie ho prekročiť. Viazanosť, či záväznosť petitu sa týka nielen výroku rozsudku, ale aj rozsahu dokazovania. Ak petit nespĺňa uvedené kritériá, t. j. ak je vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých nepresné, neurčité alebo nezrozumiteľné, ide o vadu konania, ktorá sa odstraňuje postupom podľa § 129 a nasl. CSP. Súd však odstraňuje len vady petitu spočívajúce v jeho nezrozumiteľnosti, nejasnosti či neurčitosti. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobný petit môže obsahovať aj niekoľko požiadaviek ako má súd rozhodnúť; petit žaloby sa pritom môže týkať viacerých nárokov. To znamená, že žalobný petit môže mať povahu jednoduchého alebo zloženého petitu, pri ktorom dochádza k procesnej kumulácii viacerých nárokov v jednom petite. Právna teória rozoznáva aj petit eventuality a alternatívny. Žalobou s alternatívnym petitom sa žalobca domáha, aby súd vyhovel jeho požiadavke (primárnemu petitu) a pre prípad, že primárnemu petitu súd nevyhoví, aby vyhovel jeho ďalšej požiadavke (eventuálnemu petitu). O eventuality petit ide napríklad v prípade žaloby na vydanie veci s tým, že ak jej vydanie nie je možné, žalobca (eventuálne) žiada peňažné plnenie. Eventuálnym petitom žaloby sa uplatňuje jeden nárok, pričom jeden petit vylučuje druhý petit (súd napríklad nemôže žalovanému uložiť povinnosť vydať vec a zároveň aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za vec). Ak súd rozhodne podľa prvého (primárneho) petitu, o druhom petite už nerozhoduje. Ak rozhoduje podľa druhého (subsidiárneho) petitu, prvý petit zamietne. O alternatívny žalobný petit ide vtedy, keď žalobca žiada zaviazat' žalovaného na dve plnenia, ktoré sú pre neho rovnocenné. Uplatní sa tam, kde podľa hmotného práva má právo voľby plnenia žalovaný (napr. § 561 Občianskeho zákonníka). Ak žalovaný vykoná voľbu už ju nemôže meniť a výrok rozsudku sa z alternatívneho mení na jednoduchý. V prípade, ak si žalovaný nezvolí alternatívu, súd vo výroku uloží obe alternatívne plnenia. Rozsudok potom zaväzuje dlžníka na jedno alebo druhé plnenie. Teória procesného práva rozoznáva aj tzv. alternatívu facultas, pri ktorej žalobca v petite uvedie, že žiada žalovaného zaviazat' na plnenie určitého druhu, je však ochotný uspokojiť sa aj s plnením náhradným. Súd túto alternatívu prevezme do enunciatu svojho rozhodnutia. Žalovaný sa potom môže zbaviť svojej judikovanej povinnosti aj alternatívnym plnením, exekúcia však môže byť vedená len na primárne určený druh plnenia (viď napr. uznesenie NS SR z 11. júla 2015, sp. zn. 3Cdo 68/2014, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 14. septembra 2016, sp. zn. 25Co/814/2015). Zmena žalobného návrhu tak ako ju pripustil súd na základe návrhu žalobkyne uznesením č. k. 18C/14/2020-117 zo dňa 30. 08. 2021 však nie je eventuality ani alternatívnym petitom, keď alternatíva petitu nemôže spočívať v tom, že súd si do svojho rozhodnutia vyberie, ktorý z troch žalovaných je pasívne vecne legitimovaný.

1.6 Vo vzťahu k dôvodom zamietnutia žaloby okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa si voči žalovanej 2/ uplatnila nárok na náhradu škody, ktorý posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), keď žalobkyňa mala vzniknúť škoda tým, že žalovaná 2/ jej neoprávnené zadržovala peňažné prostriedky. Konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť. Na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci musia byť splnené nasledovné predpoklady: 1. porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), 2. nepriaznivý následok protiprávneho úkonu, resp. škodovej udalosti, ktorým je určitá škoda (ujma), 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (protiprávnym úkonom), resp. právne relevantnou udalosťou spôsobujúcou škodu (škodovou udalosťou) a nepriaznivým následkom, teda ujmu (škodou). Konštatoval, že z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný subjektom - subjektom zodpovedným za škodu (či už skutočnú škodu alebo nemajetkovú ujmu) pri uplatnení tohto nároku je štát, ktorý zodpovedá za podmienok ustanovených citovaným zákonom za škodu, ktorá bola

spôsobená orgánmi verejnej moci (okrem tretej časti uvedeného zákona) pri výkone verejnej moci okrem iného aj nesprávnym úradným postupom. Podľa skutkových tvrdení žalobkyne v žalobe, škoda vo forme majetkovej ujmy jej mala vzniknúť neoprávneným zadržaním peňažných prostriedkov, teda nesprávnym úradným postupom. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že žalovaná 2/ je v zmysle § 120 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení verejnoprávnu inštitúciou, zriadenou na výkon sociálneho poistenia, preto zodpovedným subjektom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je štát. Pokiaľ teda žalobkyňa podala žalobu o náhradu škody priamo voči žalovanej 2/, nepodala žalobu voči pasívne vecne legitimovanému subjektu, ktorým žalovaná 2/ nie je. Vo vzťahu k žalovanej 1/ a žalovanej 3/ okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že niet pochýb, že súdny exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí pri výkone verejnej moci podľa Exekučného poriadku. Podľa ust. § 33 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 03. 2017 zákon síce priorizoval zodpovednosť súdneho exekútora podľa zákona č. 514/2003 Z. z., avšak Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba a navzájom sa nevylučujú; z dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu zodpovedá vedľa štátu rovnako sám súdny exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Exekučný poriadok tak upravuje osobitnú zodpovednosť súdneho exekútora za spôsobenú škodu. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, t. j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo neobstarlivosným konaním zodpovedného subjektu – súdneho exekútora. V prejednávanej veci podľa okresného súdu nebolo sporné, že žalobkyňi skutočná škoda nevznikla, pretože jej celá suma zrazená z dôchodku žalovanou 2/ v celkovej výške 4 211, 03 Eur bola poukázaná na účet v banke. Súd podľa obsahu žaloby posúdil, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu ušlého zisku, keď si uplatnila nárok na zaplatenie sumy 837,72 Eur s príslušenstvom, ktorá náhrada ušlého zisku predstavuje ročný úrok z omeškania. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa vo svojich podaniach žiadnym spôsobom nekonkretizovala ani bližšie nešpecifikovala, na základe akých skutočností požaduje ročný úrok z omeškania v ňou uplatnenej výške, pričom požadované úroky z omeškania (odsek 78. odôvodnenia rozsudku) nezodpovedajú § 3 Nariadenia vlády SR ani § 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z.. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že zistenie výšky ušlého zisku nie je otázkou právnou ale otázkou skutkovou, ktorá musí mať základ v zistenom skutkovom stave, t. j. z konkrétnych skutkových okolností musí byť preukázané, že poškodený by žalovaný ušlý zisk za pravidelného chodu vecí skutočne dosiahol, nebyť škodovej udalosti. Pokiaľ poškodený nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý by mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný. Naproti tomu úrok z omeškania má povahu sankcie, t. j. subsidiárneho následku postihujúceho dlžníka v prípade nesplnenia jeho záväzku. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nie je vylúčené, aby sa vlastník neoprávnené zadržovaných peňažných prostriedkov domáhal voči zodpovednému subjektu aj náhrady ušlého zisku v podobe výnosov, avšak len za predpokladu, že preukáže, že mu ušiel zisk, ktorý by pri bežnom nakladaní s týmito peňažnými prostriedkami za normálneho chodu vecí mohol dôvodne očakávať. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa s peňažnými prostriedkami nemohla po určitú dobu nakladať – i v prípade ak by k tomu došlo z dôvodu protiprávneho konania žalovaných, nie je podľa okresného súdu rozhodujúca, pretože pre posúdenie žalobou uplatneného nároku je podstatné to, či žalobkyňa preukázala ako so žalovanou 2/ zrazenými peňažnými prostriedkami mienila naložiť a či bolo dôvodné očakávať dosiahnutie konkrétneho zisku. „Výšku ušlého zisku teda nemožno určiť s pomocou analogickej aplikácie ustanovení o úrokoch z omeškania, tak ako to urobila žalobkyňa, a to pre absenciu konkrétneho reálne preukázateľného základu takto uplatneného nároku“. Možno teda podľa okresného súdu uzavrieť, že žalobkyňa neuniesla ohľadom uplatnenej výšky škody a ani bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, keď súdu nepreukázala, že s ohľadom na pravidelný beh vecí by si zrazenú sumu 4 211, 03 Eur zhodnotila o sumu 837, 72 Eur napr. vo forme úrokov v banke. V závere odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že keďže žalobkyňa nepreukázala ani prvý predpoklad zodpovednosti žalovaných 1/ a 3/ za škodu (vznik škody), súd už ďalšie predpoklady zodpovednosti žalovaných 1/ a 3/ za škodu neskúmal a žalobu aj voči žalovaným 1/ a 3/ zamietol. Vo vzťahu k žalovanej 3/ okresný súd v odôvodnení rozsudku ešte poznamenal, že „aj keby bola výška škody preukázaná, tak žalovaná 3/ by v danom prípade za takúto škodu s poukazom na § 16a ods. 8 Exekučného poriadku neniesla zodpovednosť, keďže škoda podľa obsahu žaloby mala žalobkyňi vzniknúť neoprávneným vykonávaním

zrážok z dôchodku žalobkyne žalovanou 2/ na základe príkazu na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku žalobkyne, vydaného žalovanou 1/ dňa 12. 12. 2014.

1.7 Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k návrhu žalobkyne, aby súd zobral do úvahy dobré mravy a na náhradu trov konania zaviazal žalovaných, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že o náhrade trov konania súd rozhoduje výlučne podľa ustanovení Civilného sporového poriadku a nie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že v sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci úspech súd prizná náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu. V zmysle ust. § 257 CSP súd síce výnimočne úspešnej strane sporu neprizná náhradu trov konania ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa; použitie ust. § 257 CSP však neodôvodňuje fakt, že strana sporu nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila je lepšia ako u protistrany. Uvedené ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti a na dosiahnutie spravodlivosti pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa trov konania uviedol, že „v posudzovanej veci nezistil také dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP“.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobkyňa odvolala a v odvolaní uviedla, že vo veci sp. zn. 18C/14/2020 podáva proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 18C/14/2020-229 zo dňa 12. 4. 2022 odvolanie, a to len proti výroku II. o trovách konania, ktorým okresný súd rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalovaných 1/, 2/ a 3/. Žalobkyňa v odvolaní ďalej uviedla, že je presvedčená, že jej činnosťou žalovaných 1/ až 3/ bola spôsobená škoda, pretože peňažné prostriedky v sume 4.211, 03 Eur, ktoré jej patrili sa v období od 02/2015 do 09/2018 nachádzali v dispozícii žalovanej 2/, a preto navrhla, aby odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že bola poškodená a rozhodol v odvolaní napadnutej časti týkajúcej sa trov konania tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

3. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil, pretože podané odvolanie považuje za nedôvodné. Má za to, že voči nej (žalovanej 3/) bola žaloba rozšírená zo strany žalobkyne bez akéhokoľvek zákonného hmotnoprávneho predpokladu, pretože akákoľvek jej zodpovednosť za škodu – „a to aj v prípade, že by čisto teoreticky zodpovednosť pôvodne povereného súdneho exekútora bola daná (čo v tomto prípade nebola) by bola vylúčená priamo ustanovením § 16a ods. 8 Exekučného poriadku“. Žalobkyňa napriek tomu žalobu voči jej osobe rozšírila a na žalobe voči nej napriek jej podrobným písomným vyjadreniam trvala až do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázala na ust. § 255 ods. 1 CSP a uviedla, že keďže žalovaní vrátane nej mali úspech v konaní, súd prvej inštancie správne rozhodol, keď zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Navrhla aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. o trovách konania podľa ust. § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nie je vecne správne.

5. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

6. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Podľa ust. § 143 ods. 1 CSP, súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

8. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza

do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dospeje k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Okolnosti hodné osobitného zreteľa môžu spočívať tak v okolnostiach danej veci ako aj v okolnostiach existujúcich na stranách sporu. Z uvedeného vyplýva, že predtým než všeobecný súd dospeje k záveru o potrebe aplikácie ust. § 257 CSP je potrebné ustáliť otázku procesného úspechu strán sporu, keďže účelom tohto ustanovenia je odstránenie neprímeranej tvrdosti voči strane sporu, ktorá nemala v konaní úspech v záujme dosiahnutia spravodlivosti. Okresný súd ustálil otázku procesného úspechu strán sporu tak, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ boli v konaní úspešní a v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. S požiadavkou žalobkyne, „aby súd pri rozhodovaní o trovách konania zobral do úvahy dobré mravy“, ktorú mal súd v zmysle zásady iura novit curia (súd pozná právo) posúdiť ako návrh na aplikáciu ust. § 257 CSP, sa súd prvej inštancie v konečnom dôsledku vysporiadal tak, že v danom prípade nezistil také dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP, bez toho aby sa bližšie zaoberal predpokladmi aplikácie uvedeného ustanovenia v kontexte konkrétnych okolností, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu aj keď neúspešnej žaloby. S uvedeným rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania sa žalobkyňa nestotožnila, podala proti výroku o trovách konania odvolanie, kde žiadala, aby súd o trovách konania rozhodol tak, že „žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania“. Po doručení odvolania žalobkyne vytvoril okresný súd procesný priestor na to, aby sa žalovaný 1/, 2/ a 3/ k odvolaniu žalobkyne, podstatou ktorého bola požiadavka na aplikáciu ust. § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania, vyjadrili. Žalovaní 1/ a 2/ (ktorým vznik žiadnych prvoinštančných trov zo spisu nevyplýva - neboli zastúpení právnymi zástupcami z radov advokátov a nevznikla im ani poplatková povinnosť) sa k odvolaniu žalobkyne a teda ani k aplikácii ust. § 257 CSP napriek danému procesnému priestoru nevyjadrili, žalovaná 3/ zotrvala na svojom stanovisku prednesenom už počas konania pred súdom prvej inštancie, podstatou ktorého bola argumentácia upriamujúca pozornosť na ust. § 16a ods. 8 Exekučného poriadku. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že ust. § 16a ods. 8 Exekučného poriadku rieši situáciu, keď niekto tvrdí, že náhradník súdneho exekútora zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil súdny exekútor, ktorého výkon funkcie zanikol tak, že náhradník súdneho exekútora za takúto škodu nezodpovedá, to však neznamená, že by nemal zodpovedať za škodu, ktorá vznikla v období, keď už on v tej – ktorej exekučnej veci vykonával funkciu súdneho exekútora. Z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2Er/2756/2000-197 zo dňa 24. 07. 2018 vyplýva, že spoločnosť ESSEX a. s., so sídlom Priemyselná 248, Ladomerská Vieska, IČO: 310604650 (ako pôvodný oprávnený) bola z obchodného registra vymazaná dňa 25. 03. 2017, čím došlo k zániku jej subjektivity, čo znamená, že od uvedeného dátumu neexistoval žiadny právne relevantný dôvod na to, aby boli naďalej vykonávané zrážky z dôchodku žalobkyne, (ktoré boli ukladané do depozitu žalovanej 2/), čomu mala venovať pozornosť do 9. 01. 2018 žalovaná 1/ a od 24. 01. 2018 žalovaná 3/, pričom na uvedenej skutočnosti nič nemení ani fakt, že žalovaná 3/ (vo vzťahu ku ktorej si žalobkyňa v zmysle súdom prvej inštancie pripustenej zmeny petitu žaloby uplatňuje len sumu 27,70 Eur s prísl.) podľa jej tvrdenia nemala vedomosť o predmetnom exekučnom spise, pretože jej nebol spolu s ostatnými exekučnými spismi odovzdaný, a to preto, že zodpovednosť súdneho exekútora je objektívna. Uvedené skutočnosti sú takými okolnosťami hodnými osobitného zreteľa, ktoré v danom prípade odôvodňujú výnimočnosť aplikácie ust. § 257 CSP, napriek tomu, že žalobkyňa v zmysle záverov súdu prvej inštancie nepodala správne - zodpovedajúc litere zákona (keď si v súvislosti s nesprávnym úradným postupom uplatnila ako majetkovú ujmu úrok z omeškania), žalobu.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože žalobkyňa preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli (odvolanie je spísané a podpísané žalobkyňou, nie právnou zástupkyňou žalobkyne, ktorú žalobkyňa splnomocnila v priebehu prvoinštančného konania podľa v spise založenej plnenej moci na zastupovanie v konaní).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,

- b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.